

БУЧИНСЬКИЙ Олексій Андрійович
аспірант НАДУ
ORCID: 0000-0002-4012-533X

РЕАЛІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНО-РЕГІОНАЛЬНОЇ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ: ТЕНДЕНЦІЇ ТА ОСОБЛИВОСТІ

Розглядається інвестиційний розвиток регіонів з погляду державноуправлінських засад. Виявляються особливості реалізації інвестиційної політики в регіонах в умовах децентралізації в Україні. Досліджується реалізація інвестиційної політики в регіонах на основі аналізу наукових праць українських та зарубіжних учених, водночас зазначається, що науковці не розглядали предмет дослідження в умовах децентралізації, що має свої особливості. Доводиться, що відсутнє єдине бачення реалізації інвестиційної політики в регіонах в умовах децентралізації в Україні, що ускладнює дослідження цієї теми у сфері науки «Публічне управління та адміністрування». Таким чином, це питання не є дослідженим на державноуправлінському рівні, особливо в умовах децентралізації в Україні.

Ключові слова: інвестиційна діяльність, публічне управління, інвестиції, інфраструктура регіонів, прогнозування інвестиційної політики.

Постановка проблеми. Реалізація інвестиційної політики в регіонах України може бути забезпечена лише в умовах припливу в економіку широкомасштабних інвестицій, як зовнішніх, так і внутрішніх, та шляхом прийняття прогностичних державноуправлінських рішень [1]. Посилення інвестиційної активності в регіонах – наслідок побудови інвестиційної політики, що має принципове значення для оновлення виробничого потенціалу регіонів. Однак їх обсяги поки недостатньо великі, щоб говорити про активне включення України у світові інвестиційні потоки. Тож в умовах становлення і розвитку в Україні ринкових відносин особливо важливими стають дослідження інвестиційного процесу на регіональному рівні як основи комплексного розвитку регіону та забезпечення переходу до більш якісного, інвестиційно-інноваційного типу зростання, яке детермінують масштабні інвестиції. Адже незважаючи на значний природний та виробничий потенціал, розвинуті наукові школи для створення інновацій, темпи соціально-економічного розвитку регіонів України залишаються доволі повільними. Виникає суперечність між наявними можливостями для розвитку та фактичним рівнем їх використання [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання інвестиційного розвитку регіонів досліджували ще класики економічної теорії: А. Сміт, Дж. Кейнс, К. Маркс. Вітчизняні науковці Р. Аверчук, В. Бодров, Н. Балдич, О. Гаврилюк, А. Гайдуцький, А. Дук, В. Шевчук, М. Шестак зробили значний внесок у сферу публічного управління. У дослідженні інвестиційного розвитку регіонів заслуговують на увагу наукові праці С. Дяченко, О. Козака, М. Крупки, Т. Майорової, А. Музиченко, В. Новицького, А. Пересади, А. Філіпенка, О. Юркевич.

Однак вітчизняні та зарубіжні вчені не досліджували питання інвестиційної політики в регіонах в умовах децентралізації в Україні, що й мотивувало нас до визначення тенденцій та особливостей цього питання.

Мета статті – на основі аналізу наукових вітчизняних та зарубіжних розвідок дослідити тенденції та особливості розвитку інвестиційної політики в регіонах в умовах децентралізації в Україні.

Викладення основного матеріалу. Для аналізу тенденцій розвитку інвестиційної політики в регіонах в умовах децентралізації в Україні розглянемо статистичні показники і прогнози експертів МВФ, середньосвітове відношення валового нагромадження до ВВП (норма валового нагромадження). В останні два десятиліття ХХ ст. воно перебувало на рівні приблизно 23 – 24 % і в нинішньому десятилітті залишиться приблизно таким самим. У розвинених країнах цей показник був нижчий на 2 %, у 2005 – 2008 рр. він досяг 20 % (у США цей показник традиційно ще менше – 18,5 %, у зоні євро – 21 %, Японії та інших розвинених країнах Азії – 24 %). У країнах, що розвиваються, норма валового нагромадження була, залишається і прогнозується на досить високому рівні – 29 % (насамперед за рахунок східної Азії, включаючи Китай і В'єтнам). У країнах з перехідною економікою (без Китаю та В'єтнаму) норма валового нагромадження в перші роки ХХІ ст. становила 22 – 23 %, фахівці прогнозують її підвищення до 24 %. У СРСР у другій половині 1980-х рр. норма валового нагромадження дорівнювала 30 – 33 %. В Україні вона впала до найменшого значення – 15 %, а потім стала поступово відновлюватися, досягнувши 21 – 22 % у 2001 – 2002 рр. і 27 % у 2006 р. [3].

Україні, оскільки вона є країною «наздоганяючого» розвитку, необхідні більш високі темпи економічного зростання. Висока норма валового нагромадження (понад 30 %) і високі темпи економічного зростання дозволили спочатку Японії, а потім ще чотирьом азіатським «тиграм» – Південній Кореї, Сінгапуру, Тайваню, Гонконгу – вийти на високий рівень економічного розвитку.

Дуже висока норма валового нагромадження (близько 40 %) спостерігається зараз у Китаї – найбільш динамічній економіці світу (зростання ВВП у середньому 10 % за 1990 – 2001 рр.). Велика норма валового нагромадження і в Індії (до 25 % на початку 2000-х рр.), де середньорічне зростання у 1990 – 2001 рр. становило 6 %. Водночас низька норма валового нагромадження і низькі темпи зростання ВВП мали місце в минулому і нинішньому десятиліттях у країнах Африки (приблизно 20 % і 3,5 % відповідно) і Латинської Америки (20 – 21 % і 2 % відповідно), відставання яких від розвинених країн наростає [8].

Статистичні дані за 2015 – 2018 рр. українського рейтингового агентства «Свррейтинг» засвідчили, що найбільш активними областями щодо залучення інвестицій є: Київська (2018 р. – 234 бали; 2017 р. – 193; 2016 р. – 216; 2015 р. – 207), Дніпропетровська (2018 р. – 222 бали; 2017 р. – 201; 2016 р. – 200; 2015 р. – 176), Вінницька (2018 р. – 180 балів; 2017 р. – 183; 2016 р. – 180; 2015 р. – 168), Волинська (2018 р. – 181 бал; 2017 р. – 175; 2016 р. – 148; 2015 р. – 190), Львівська (2018 р. – 232 бали; 2017 р. – 178; 2016 р. – 210; 2015 р. – 222) та Запорізька (2018 р. – 180 балів; 2017 р. – 165; 2016 р. – 154; 2015 р. – 150). Загалом варто зазначити значний приріст інвестицій до регіонів унаслідок кардинальних змін в умовах реформи децентралізації [5].

Таким чином, частина дефектів інвестиційного клімату України вбудована в українську регіональну систему, що відображається в неефективності інвестиційних політик окремих регіонів. Перекося в інвестиційному механізмі регіону внаслідок прискореної приватизації і в майбутньому призводитимуть до збереження широкого прошарку неефективних (з макроекономічної точки зору) власників і тим самим породжуватимуть втечу капіталу за будь-яких темпів економічного зростання і будь-яких податків [6]. Але інша частина проблем побудови інвестиційної політики регіонів України породжена реалізованою державною інвестиційною політикою з її орієнтацією винятково на ліберальний інструментарій і тому може бути вирішена шляхом проведення активної промислової політики і посилення валютного законодавства в аспекті вивезення капіталу. Іншими словами, Україні потрібна більш прагматична регіональна

інвестиційна політика, що і є її специфічною особливістю.

Отже, процес побудови інвестиційної політики регіону об'єктивно обумовлюється тим, що соціально-економічні процеси, структура виробництва та екологічні умови мають чітко виражений регіональний характер. На процес побудови інвестиційної політики регіону сьогодні істотно впливають відмінності природно-кліматичних умов, нерівномірність розподілу природних ресурсів, різний рівень розвитку промисловості в регіонах, традиції господарського устрою, що становить другу особливість. Соціально-економічний розвиток, використання природних ресурсів та охорона навколишнього середовища завжди співвідносяться з певною територією, з якістю організації інвестиційного процесу в регіоні.

Під час обґрунтування необхідності посилення ролі держави в інвестиційній сфері слід урахувати, що масштаби державної участі в економіці регіону мають об'єктивні обмеження. Ці обмеження пов'язані з тим, що розширення присутності держави повинне сприяти припливу приватних інвестицій, а не їх витісненню. Підвищення ефективності державної довгострокової політики у сфері інвестиційної діяльності вимагає конкретних дій за умови збереження ринкових свобод і стимулювання приватних інвестицій [10]. Проте через обмеженість ресурсів, які суспільство може виділити на розвиток науки, техніки й інновацій, виникає проблема визначення державних пріоритетів у цій сфері.

Важливу роль в управлінні інвестиційним процесом як умови забезпечення комплексності регіонального розвитку відіграє вибір пріоритетних напрямів досліджень і розробок. Вони реалізуються у вигляді великих міжгалузевих проєктів зі створення, освоєння і поширення технологій, які сприяють радикальним змінам у технологічному базисі економіки, а також із розвитку фундаментальних досліджень, науково-технічного забезпечення соціальних програм [10].

Пріоритетні напрями розвитку науки і техніки мають первинне значення для досягнення поточних і перспективних цілей соціально-економічного й науково-технічного розвитку. Вони формуються під впливом національних соціально-економічних пріоритетів, політичних, екологічних та інших чинників [6].

Особлива роль при виборі пріоритетних напрямів відводиться критичним технологіям, які створюють передумови для розвитку багатьох технологічних напрямів досліджень і розробок і роблять головний внесок у вирішення ключових проблем розвитку науки і технологій. Конкретні пріоритетні напрями розвитку науки і техніки деталізуються в переліку критичних технологій. Ці технології мають міжгалузевий характер і відіграють істотну роль у розвитку багатьох галузей науки і техніки. При відборі критичних технологій враховують їх вплив на конкурентоспроможність продукції і послуг, якість життя, поліпшення екологічної ситуації і под. [7].

Розробка перерахованих напрямів ведеться у межах державних науково-технічних програм, програм державних наукових центрів, найважливіших народногосподарських програм і проєктів, міжнародних і регіональних програм і проєктів.

Дослідження в галузі фізики високих енергій, ядерної фізики керованого термоядерного синтезу, високотемпературної надпровідності, космосу, генетики фінансуються в межах цільових програм. Можна виділити також програми створення технологій, машин і виробництв майбутнього, перспективних інформаційних технологій; розробку новітніх методів біоінженерії. Крім того, державні науково-технічні програми передбачають створення нових лікарських засобів; розвиток медицини й охорони здоров'я; вирішення соціальних проблем.

Аналіз ситуації, що склалася у сфері соціально-економічного розвитку України, переконливо показує, що пріоритетні завдання інвестиційного розвитку не можуть бути вирішені тільки на основі саморегуляції ринку. Для цього потрібне оптимальне поєднання державної підтримки і ринкових методів регулювання, підвищення ролі держави в управлінні інвестиційним процесом у регіонах.

Найважливішими завданнями слід вважати визначення пріоритетних галузей, оновлення й модернізацію основних виробничих фондів. Пріоритетність галузей визначається відповідно до конкурентних переваг на світовому ринку, розробок високих технологій. До галузей, які мають потенційні можливості й ґрунтовні технологічні розробки, належать космонавтика, біотехнологія, нанотехнологія, сільське господарство, газова промисловість, кольорова металургія та ін.

Інвестиції у виробництво інноваційної продукції сприяють формуванню нових напрямів руху капіталу, підвищенню його продуктивності і стимулюванню економічного зростання. Цільовий характер цих інвестицій дає можливість досягти економічного пожвавлення в умовах обмеження джерел інвестицій. Такий підхід визнаний світовою практикою випробуваним способом подолання обмежувачів економічного зростання, обумовлених недостатністю ринкових механізмів. Високу міру пріоритетності слід надати програмам розвитку галузей життєзабезпечення і сфер народного господарства, підтримки вітчизняних виробників. Водночас слід урахувати, що в умовах глобалізації інвестиції у виробництво товарів, що є конкурентоздатними лише на внутрішньому ринку, не можуть бути джерелом стабільного зростаючого доходу.

Реалізація завдань сучасного етапу економічного розвитку вимагає активнішої підтримки інвестиційної сфери. При цьому значення державного інвестування повинне зрости не стільки з точки зору обсягу централізованих джерел, скільки з позицій державних гарантій, страхування і орієнтиру для приватних інвесторів.

Функціонування зовнішнього економічного простору дозволяє кожній регіональній системі в процесі побудови та реалізації державної інвестиційної політики на регіональному рівні користуватися всіма перевагами територіального та міжнародного поділу праці, єдиними принципами розміщення продуктивних сил і загальними правилами регулювання грошового обігу, фінансово-кредитними і валютними відносинами.

Таким чином, процес побудови державної інвестиційної політики на регіональному рівні реалізується за допомогою господарських зв'язків регіону, як внутрішніх, так і зовнішніх. Побудова інвестиційної політики регіону передбачає комплексний аналіз та управління структурними зв'язками і відносинами в економіці регіону, включаючи відтворення людського капіталу, грошових, фінансових, природних та інформаційних ресурсів, послуг галузей регіональної виробничої і соціальної інфраструктури, які забезпечуються за допомогою регіональних ринків, формують сьогодні значну частину господарських зв'язків між суб'єктами регіонального відтворення [7].

Звідси ми можемо визначити регіон як відтворювальну систему, що являє собою сукупність економічних суб'єктів, які беруть участь у створенні, розподілі та споживанні регіонального продукту з метою відтворення життєдіяльності на певній території. Це поняття акумулює в собі такі смислові навантаження стосовно вирішення питань побудови інвестиційної політики регіону:

- регіон являє собою відкриту відтворювальну систему;
- ця система поліструктурна і суб'єктна;
- метою функціонування відтворювальної системи регіону є якісне життєзабезпечення населення;
- кінцевим продуктом регіону є відтворення сукупного інвестиційного капіталу [1, с. 5].

У розвинених країнах зв'язок між нормою валового нагромадження і темпами економічного зростання простежується не так очевидно. Великі обсяги нагромадженого реального капіталу диктують необхідність уже не нарощування, а більш ефективного його використання, насамперед за рахунок залучення нових знань і підприємницьких здібностей. У групі розвинених країн (особливо в

країнах-лідерах) економічний розвиток базується переважно на цих двох факторах. На користь цієї тези говорить успіх заснованої на інноваціях (тобто нових знаннях і їх швидкому впровадженні в господарське життя) «нової економіки». Саме за рахунок цього США змогли зберегти високі для розвинених країн темпи економічного зростання (3,5 % у 1980 – 1990-ті рр.), при цьому норма валового нагромадження залишалася на порівняно низькому для розвинених країн рівні (близько 20,5 % у 1980-ті рр., на початку 1990-х вона впала, а до кінця 1990-х рр. знову зросла до 21 %) [8].

Також слід урахувати, що регіональні інвестиції фінансуються перш за все з регіональних заощаджень. Загалом у світі обсяг заощаджень стосовно ВВП (норма валового заощадження) становив в останню чверть ХХ ст. таку саму величину, що й норма валового нагромадження – 23 – 24 %, причому нижче в розвинених країнах і вище в тих, що розвиваються. Найвищий рівень заощадження в Японії (від 32 % в 1980-ті рр. до 27 % в 2000-ті рр.), нових розвинених країнах Азії (близько 29 – 30 % у 2000-ті рр.) і Китаї (близько 40 %), нижче за все – в Африці (18 – 20 % у 2000-ті рр.) і Латинській Америці (17 – 19 %) [8].

Проблемні регіони за рівнем реалізації інвестиційної політики існують у всіх країнах: розвинених і країнах, що розвиваються (Англія і Бразилія), з різним типом розвитку (Німеччина і Корея), великих і малих (Канада та Фінляндія). Різний і зміст завдань інвестиційної політики, які доводиться вирішувати в проблемних регіонах. У зарубіжній літературі є багато класифікацій регіонів з точки зору інвестиційної політики. Універсальними ознаками класифікації зазвичай вважають фактори, які породжують проблемні регіони і зміст проблеми. Можна виділити три основні чинники, що породжують проблемні регіони з точки зору побудови та реалізації інвестиційної політики: природний, соціально-економічний і катастрофи [10].

У системі регіональної територіальної структури господарства та просторової організації проблемні регіони за рівнем ефективності побудови інвестиційного процесу виділяються масштабами й особливостями кризи тієї чи іншої великої проблеми відтворення ресурсів та капіталу в регіоні. При цьому заходи, спрямовані на поетапне вирішення, мають рівень загальнодержавних завдань. Їх невирішеність створює загрозу соціально-економічному розвитку всієї країни, може призвести до різкого загострення політичної нестабільності, погіршення екологічної ситуації. Проблемні регіони з точки зору неефективності побудови інвестиційної політики відрізняються від інших масштабами і ступенем гостроти, що виділяють даний регіон, великим значенням їх вирішення для країни загалом. Тому проблемний регіон при побудові інвестиційної політики – це такий регіон, який не в змозі без допомоги держави вирішувати внутрішні відтворювальні проблеми. Типові ознаки неефективності розроблення та реалізації інвестиційної політики в регіоні переважно виражаються за допомогою системи індикаторів, що дозволяють оцінити щільність явища, визначити його територіальні межі, ступінь гостроти, напрям і темп змін в інвестиційній діяльності регіональних господарюючих суб'єктів. Особливу вагомість мають інтегральні показники, здатні відобразити стан інвестиційного процесу в регіоні загалом. Ними можуть бути показники виробництва валового регіонального продукту на душу населення, одиницю території, розмір доходів на сім'ю тощо [10].

Водночас важливо з'ясувати причини неефективності процесу побудови і реалізації інвестиційної політики регіону в умовах децентралізації в Україні. До них можна віднести:

- особливості реалізації територіальної структури господарства та просторової орієнтації;
- різного роду катастрофи (природні, антропогенні та техногенні, соціально-політичні, військові, конфесійні та етнічні конфлікти, екологічні лиха);
- загострення наявної проблеми (демографічної, екологічної, недоотримання інвестицій, порушення господарських зв'язків) [7].

Висновки. Розглянувши тенденції та особливості розвитку інвестиційної політики в регіонах в умовах децентралізації в Україні, ми дійшли висновку, що одним зі шляхів підвищення ефективності державної інвестиційної політики на рівні регіону є чітке виділення та систематизація проблем. Це дозволяє виділити відповідні типи проблемних регіонів й оцінити їх важливість для прийняття конкретних рішень у галузі вдосконалення інвестиційного процесу, особливо в галузі ефективного використання інвестиційних ресурсів. Таким чином, під розвитком інвестиційної політики в регіонах в умовах децентралізації в Україні розуміється сукупність узгоджених соціально-економічних і господарських рішень, що визначають напрям і концентрацію капітальних державних та приватних інвестицій у регіоні з метою досягнення найбільшої ефективності використання наявних ресурсів і підвищення його інвестиційної привабливості.

Перспективними питаннями подальших досліджень є вивчення обсягів, структури, масштабності державної інвестиційної політики на рівні регіону, що залежать від внутрішньої та зовнішньої політики регіону, його стратегічних задумів, а також дослідження методів та форм реалізації державної інвестиційної політики на рівні регіону, здійснення підтримки інвестиційної активності суб'єктів господарювання, розробки й ефективного застосування критеріїв і методів розподілу інвестицій.

Список бібліографічних посилань

1. Бутко М. П. Методологічні засади формування інвестиційного потенціалу регіональних господарських систем. *Інвестиції: практика та досвід*. 2008. № 5. С. 3 – 7.
2. Ванькович Д. В. Діагностування стану інвестиційного клімату в Україні. *Інвестиції: практика та досвід*. 2018. № 1. С. 11 – 18.
3. Лещук Г. В. Інвестиційний розвиток сучасної регіональної інфраструктури. *Наук. вісн. Ужгород. нац. ун-ту. Сер. «Міжнародні економічні відносини та світове господарство»*. 2017. Вип. 12(1). С. 183 – 186.
4. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від 8 верес. 2011 р. № 3715-VI. *Офіц. вісн. України*. 2011. № 77. Ст. 2841.
5. Рейтинг инвестиционной активности областей. URL: <http://euro-rating.com.ua/regiony/rejting-list/rejting-list-oblastej>.
6. Ресурсне забезпечення об'єднаної територіальної громади та її маркетинг: навч. посіб. / Г. А. Борщ [та ін.]. Київ: Рада Європи, 2017. 107 с.
7. Сидор Г. В., Давидовська Г. І. Інвестиційна привабливість регіонів. *Сталий розвиток економіки*. 2015. № 2. С. 184 – 189.
8. Статистична інформація. Офіц. сайт Всесвітнього Банку. URL: <http://www.worldbank.org>.
9. Стичінська О. О. Інвестиційний розвиток держави в умовах податкового реформування: автореф. дис. ... канд. екон. наук: 08.00.03. Донецьк, 2013. 20 с.
10. Халецька А. А. Наукові підходи до визначення механізму регулювання інвестиційної діяльності. *Ефективна економіка*. 2012. № 2. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=945>.

List of references

1. Butko M. P. Metodolohichni zasady formuvannya investytsiynoho potentsialu rehionalnykh hospodarskykh system. *Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2008. № 5. P. 3 – 7 [in Ukrainian].
2. Vankovych D. V. Diahnostuvannya stanu investytsiynoho klimatu v Ukraini. *Investytsii: praktyka ta dosvid*. 2018. № 1. P. 11 – 18 [in Ukrainian].
3. Leshchuk H. V. Investytsiinyi rozvytok suchasnoi rehionalnoi infrastruktury. *Nauk. visn. Uzhhorod. nats. un-tu. Ser. «Mizhnarodni ekonomichni vidnosyny ta svitove hospodarstvo»*. 2017. Vyp. 12(1). P. 183 – 186 [in Ukrainian].
4. Pro priorytetni napriamy innovatsiynoi diialnosti v Ukraini: Zakon Ukrainy vid 8 veres. 2011 r. № 3715-VI. *Ofits. visn. Ukrainy*. 2011. № 77. St. 2841 [in Ukrainian].
5. Reyting investitsionnoy aktivnosti oblastey. URL: <http://euro-rating.com.ua/regiony/rejting-list/rejting-list-oblastej> [in Russian].
6. Resursne zabezpechennia obiednanoi terytorialnoi hromady ta yii marketynh: navch.

Public administration mechanisms

posib. / H. A. Borshch [ta in.]. Kyiv: Rada Yevropy, 2017. 107 p. [in Ukrainian].

7. Sydor H. V., Davydovska H. I. Investytsiina pryvablyvist rehioniv. *Stalyi rozvytok ekonomiky*. 2015. № 2. P. 184 – 189 [in Ukrainian].

8. Statystychna informatsiia. Ofits. sait Vsesvitnoho Banku. URL: <http://www.worldbank.org> [in Ukrainian].

9. Stychinska O. O. Investytsiinyi rozvytok derzhavy v umovakh podatkovoho reformuvannia: avtoref. dys. ... kand. ekon. nauk: 08.00.03. Donetsk, 2013. 20 p. [in Ukrainian].

10. Khaletska A. A. Naukovi pidkhody do vyznachennia mekhanizmu rehuliuвання investytsiinoi diialnosti. *Efektivna ekonomika*. 2012. № 2. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=945> [in Ukrainian].

BUCHYNSKYI Oleksii

Postgraduate Student, National Academy

for Public Administration under the President of Ukraine

IMPLEMENTATION OF STATE-REGIONAL INVESTMENT POLICY IN UKRAINE: TRENDS AND FEATURES

The implementation of investment policy in the regions in the context of decentralization in Ukraine is one of the key directions of state policy that ensures the development of the infrastructure of the regions, an increase in the level of their production potential, an increase in the level of life of territorial communities and city residents. The study of the mechanisms of investment development of regions in the national science «Public administration and administration» cannot be studied without studying the trends and their features.

The author of the article examines research on investment development of regions from the point of view of state and administrative principles. The features of the implementation of investment policy in the regions in the context of decentralization in Ukraine are revealed. The author gives numerous examples of research on the implementation of investment policy in the regions based on the analysis of scientific works of Ukrainian and foreign scientists, while noting that scientists did not consider the subject of research in the context of decentralization, has its own characteristics. It is proved that there is no common vision of the implementation of investment policy in the regions in the context of decentralization in Ukraine, which makes it difficult to study this topic in the field of science «Public administration and administration». Thus, this issue has not been studied at the state and administrative level, especially in the context of decentralization in Ukraine.

However, in the scientific research of domestic and foreign scientists, the issue of investment policy in the regions in the context of decentralization in Ukraine was not investigated, which motivated us to identify trends and features on this issue. The purpose of the article is to study the tendencies and features of the development of investment policy in the regions in the conditions of decentralization in Ukraine on the basis of the analysis of scientific domestic and foreign researches.

Analyzing the trends of investment policy in the regions in the context of decentralization in Ukraine, consider the statistics and forecasts of IMF experts, the world average ratio of gross savings to GDP (gross savings rate) in the last two decades of XX century. Ukraine, as it is a country of catching up, needs higher rates of economic growth.

Part of the defects of the investment climate of Ukraine built seriously and for a long time into the Ukrainian regional system, is reflected in the inefficiency of the investment policy of individual regions. Distortions in the investment mechanism of the region due to accelerated privatization will continue to lead to the preservation of a wide range of inefficient (from a macroeconomic point of view) owners and thus generate capital flight at any rate of economic growth and any taxes.

Thus, one of the ways to increase the efficiency of state investment policy at the regional level is to clearly identify and systematize the problems of the content of the importance and relevance of their solution. This allows to identify the relevant types of problem regions and assess their importance for making specific decisions in the field of improving the investment process in the regions, especially in the field of efficient use of investment resources.

Key words: investment activity, public administration, investments, regional infrastructure, forecasting investment policy.

Надійшла до редакції 05.10.20

Public Administration and Local Government, 2020, issue 4(47)